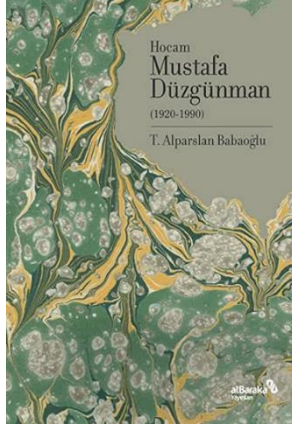

**T. ALPARSLAN BABAOĞLU, *HOCAM MUSTAFA DÜZGÜNMAN*, İSTANBUL:
ALBARAKA YAYINLARI, 2020.
(ISBN: 978-605-74931-7-0, 195 SAYFA)**

Sait AVCI*

Mustafa Düzgünman, babasından devraldığı aktarlık mesleğini sürdürmesinin yanında ebrucu, mûsikîşinâs, mücellid, fotoğrafçı, tespih koleksiyoncusu ve şair olarak da tanınmaktadır. Bu alanların hepsinde yetkinliğini ortaya koyan eserler vermekle birlikte, o daha çok ebru ile şöhret bulmuştur (Babaoğlu, 2020: 11). Aynı zamanda Aziz Mahmud Hüdâyî Dergâhı'nın türbedarlığını yapan Mustafa Düzgünman'ın tasavvufi kişiliği ve ehl-i beyte olan muhabbeti de bilinmektedir. Bu incelemenin konusu, T. Alparslan Babaoğlu tarafından yazılan, *Hocam Mustafa Düzgünman* isimli eserdir. Kendi ifadelerinden anlaşıldığı üzere Alparslan Babaoğlu, hocası ile tanıştığı günden onun vefatına kadar geçen zamanı en iyi şekilde değerlendirmeye çalışmış; bu çok yönlü şahsiyetin ilminden mümkün olduğunca istifade etmeye gayret etmiştir. Türk ebrusunun önde gelen isimlerinden Babaoğlu, eserinde hocası Mustafa Düzgünman ile olan hatıralarını ve onun sanata dair düşüncelerini aktarmıştır. Eserde, Mustafa Düzgünman'ın çok yönlü olarak sürdürdüğü çalışmalarında en büyük destekçisi olan eşi Süheyla Hanım ve Düzgünman'ın büyük dayısı aynı

* İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü İslam Tarihi ve Sanatları Anabilim Dalı Doktora Programı Öğrencisi-İstanbul/dr.sait55@gmail.com (Orcid: 0000-0003-3181-2290)

zamanda da hocası olan Türk ebrusunun önemli isimlerinden Necmeddin Okyay'ın onun hayatındaki yeri ve önemi üzerinde de durulmuştur. Başka kaynaklarda bulunması mümkün olmayan bilgilerin Alparslan Babaoğlu tarafından açık ve samimi bir üslupla aktarıldığı eser, muhteva özellikleri ve alana yaptığı katkılar bakımından incelenmiştir.

Asıl mesleği elektronik mühendisliği olan Alparslan Babaoğlu, çalışma hayatı boyunca vakit buldukça ebru sanatı ile ilgili faaliyetlerine devam etmiş; emekli olduktan sonra bu sanatı uygulama, araştırma ve anlatmaya daha fazla mesai harcamaya başlamıştır. Ebru dersleri, sergi faaliyetleri, konferans ve seminer çalışmalarının yanı sıra İstanbul Üniversitesi Tarih Bölümü'nde doktora eğitimine de devam eden Alparslan Babaoğlu, incelememize konu olan eserini kaleme alma sebebini şu şekilde ifade etmektedir:

Albaraka Kültür Sanat ve Yayıncılık'ta görev yapan Dr. Ahmet Faruk Çağlar kardeşim 2020 senesinin başlarında telefonla arayarak doğumunun yüzüncü, vefatının otuzuncu yılı münasebetiyle bir Mustafa Düzgünman kitabı yayınlamak istediklerini ve böyle bir kitabı yazıp yazamayacağımı sordu. Ben de hocamın çok yönlü birisi olduğunu, ebruculuğu dışındaki konularda yazacak onu çok daha yakından tanıyan dostları olması sebebiyle kendimi, ebruculuğu dışındaki konularda yetkili görmediğimi söyledim. "O halde Mustafa Düzgünman'ın ebruculuğunu ve onunla ilgili hatıralarımızı anlatan bir kitap yazın. Biz de bu hatıraların ve geleneğin geleceğe taşınmasına vesile olalım." dedi. Doktora çalışmam nedeniyle vaktim olmamasına rağmen hocam Mustafa Düzgünman'a olan minnet borcumu ödememe bir nebze de olsa vesile olur ve gönül huzuruma katkı sağlar düşüncesiyle kabul ettim (Babaoğlu, 2020: 12-13).

Hocam Mustafa Düzgünman isimli eser önsöz dışında 24 başlıktan oluşmaktadır. Bu başlıklar sırasıyla; "Mustafa Düzgünman'dan Önce", "Hocamla Tanışıyorum", "Atölyeye İlk Ziyaret", "Hocamın Teknesi", "Pazar Sabahları", "Hocamın Emaneti", "İcazet", "Necmeddin Hoca'nın Cilt Kalıpları", "Edhem Efendi'nin Ebruları", "Hocamın Ebrularıya Açılan Sergi", "Hocamın Hastalığı ve Vefatı", "Hocamın Ardından", "Süheyla Teyze", "Önemli Bir Kaynak Kitapta Mustafa Düzgünman", "Düğün Hediyesi", "Hocamın Ebruya Bakışı", "Mustafa Düzgünman'ın İmzası", "Kendi Anlatımıyla Hayat Hikâyesi", "Ebrûnâme", "Tespîh Şiiri", "Mihrâbiye", "Kasîde-i Tâciyye", "Hasan Âli Göksoy Ağabey'in Hocam İçin Yazdığı Şiir", "Sonsöz" şeklindedir. Eserin sonunda bir de indeks bulunmaktadır.

Eserin birinci başlığı olan "Mustafa Düzgünman'dan Önce" kısmında yazar Alparslan Babaoğlu, hocası ile tanışana kadar ebru ile hemhâl olduğu birkaç seneden bahsetmiştir. Bu bölümde verdiği bilgilere göre Alparslan Babaoğlu, 1979 yılında devlet bursuyla gittiği Manchester Üniversitesi'nde Elektronik Mühendisliği Bölümü'nü bitirdikten sonra yurda dönmüş ve önce PTT Genel Müdürlüğü'nde sonra da TÜBİTAK'ta elektronik mühendisi olarak görev yapmıştır. 1983 yılında Önder Yetiş'in evinde gördüğü hilye-i

saadet, yağlı boya tablo ve ebrular dikkatini çekmiş ve bu konu üzerine açılan sohbetin sonunda ebru sanatına merakı artmıştır. Kaybolmaya yüz tutmuş bu sanatı öğrenmeye karar veren yazar, kendisine verilen Uğur Derman'ın "Türk Sanatı'nda Ebru" isimli kitabını ve Mustafa Düzgünman'a ait birkaç ebruyu alarak kendi kendine ebru yapmaya başlamıştır. Tek başına sürdürdüğü çalışmaları hakkında eserinde ayrıntılı bilgi veren yazarın bu bölümde anlattıkları, geleneksel sanatlarla, özellikle de ebru ile ilgilenenler için bir ders niteliği taşımaktadır. Eserin bu kısmının; yazarın çeşitli platformlarda sık sık dile getirdiği "Ustasız ebrûcu olunmaz, hüdâyinâbit ebrûcu olamazsınız, ebrûyu kendi kendinize öğrenemezsiniz. Ebrûda bir rehber lazım gelir." sözlerinin hem teknik hem de fikri altyapısını ihtiva ettiği söylenebilir.

Eserin ikinci başlığı olan "Hocamla Tanışıyorum" bölümünde yazar, hocası ile tanışma hikâyesini anlatmaktadır. Yazar, İstanbul Sanatları Çarşısında ebru yaptığı alana Mustafa Düzgünman'ın ebrularının asılması üzerine bunu kabul etmeyerek ebruları kaldırtmıştır. Böyle büyük bir ustanın ebrularının kendi ebrusu sanılmasından duyacağı rahatsızlığı dile getirmiştir. Bunu duyan Mustafa Düzgünman "O çocuğa söyleyin bana gelsin." demiş, Alparslan Babaoğlu da hocanın Üsküdar'daki aktar dükkânına giderek onunla tanışmıştır. Eserin üçüncü başlığı olan "Atölyeye İlk Ziyaret" kısmında anlatıldığına göre Mustafa Düzgünman pazar günleri atölyesini dostlarına ve talebelerine açmış. Yazar Alparslan Babaoğlu, hocasının atölyesine ilk gittiğinde onun ebru yapmak için kitre hazırlamakta olduğunu ve kitreyi tekneye almak için kendisini beklediğini ifade etmektedir. Çünkü kitrenin nasıl hazırlandığını yeni öğrencisinin görmesini istemiştir. Hocası o gün sümbül ebrusu yapmıştır. Atölyenin fiziki özelliklerinin de anlatıldığı bu bölümde yazar, Mustafa Düzgünman'ın kâğıt ve kavanoz gibi malzemeleri nasıl temin ettiğinden ve dönemin ekonomik şartları nedeniyle oldukça tasarruflu kullandığından bahsetmiştir.

Eserin dördüncü başlığı olan "Hocamın Teknesi" bölümünde ebrunun tasavvufla olan ilgisinden bahsedilmiştir. Ebrucunun; teknesinin kıvam ayarı ile boyaların su ve öd ayarını kendi cüz'i iradesi ile yaptığı ifade edilmiştir. Çünkü ebrucu hangi boyaya ne kadar su ve öd katacağını, hangi boyayı önce hangi boyayı sonra kullanacağını, ince mi kalın mı fırça kullanacağını kendisi belirler. Ancak fırçayı vurduktan sonra boyaların suya hangi büyüklükte ve nereye düşeceklerine kendisi karar veremez. Bu küllî irade ile gerçekleşir. Hocasının ebruyu bu kadar çok sevmesini de onun bu tasavvufî yönüne bağlayan yazar, hocasına göre teknenin tecelligâh-ı ilâhî olduğunu ifade etmiştir. Hocasının ilk teknesini 1940 yılında açmasına rağmen ebru ile olan meşguliyetini, 1957'den 1990'da vefatına kadar sürdürdüğüne de değinen yazar, kimsenin bilmediği ve rağbet görmeyen bu sanatı onun aşkla 30-40 yıl sürdürdüğünü ve talebeler yetiştirdiğini dile getirmiştir.

Eserin beşinci başlığı olan "Pazar Sabahları" kısmında Mustafa Düzgünman'ın sonbaharda teknesini açtığı, mayıs sonu veya haziran

başında havalar ısınmaya başlayınca kapattığı belirtilmiştir. Kışın soğuk nedeniyle atölyesine hiç inmediği ya da çok sıkı giyinerek indiği anlatılmıştır. Yazın veya kışın atölye kapalı olsa bile pazar günleri yapılan sohbetlerin devam ettiği, bu sohbetlerin Hoca'nın evinin salonunda yapıldığı belirtilmiştir. Bu bölümde Mustafa Düzgünman'ın tasavvufi kişiliği ve musikiye olan ilgisi üzerinde de durulmuştur. Bu kısımda Alparslan Babaoğlu, hocasının atölyesinde geçirdiği zamanlara ilişkin bilgiler vermiş, ebruya dair öğrendiği bazı usullerden bahsetmiştir. Hocasının ebru öğretme yöntemi üzerinde de duran Babaoğlu, günümüzde uygulanan her şeyi en ince teferruatına kadar anlatma usûlünün hocası tarafından kullanılmadığını dile getirmiştir. Eserin altıncı başlığı olan "Hocamın Emaneti" bölümünde Alparslan Babaoğlu, hocasının kendisine ebruyu nasıl mührelemek gerektiğini öğrettiğinden bahsetmiştir. Necmeddin Okyay'ın yapmış olduğu mühre ile kuru sabun ve keçe parçasını hocasının kendisine emanet ettiğini belirtmiştir.

Eserin yedinci başlığı olan "İcazet" bahsinde yazar Alparslan Babaoğlu, hocasının 1989 yılında kendisine icazet verdiğini belirterek, bu olayın ayrıntılarını anlatmıştır. Buna göre Mustafa Düzgünman, talebesi Alparslan Babaoğlu için imzaladığı Arapça icazet belgesi içine sinmediği için Latin harfleriyle yeniden bir icazet metni hazırlamıştır. Yazarın belirttiğine göre; "Bundan sonra ebrucuların icazet metni bu olsun." diye de eklemiştir. Yazar bu bölümde, Mustafa Düzgünman'ın icazeti olup olmadığı meselesine de açıklık getirmiştir. Eserin sekizinci başlığı olan "Necmeddin Hoca'nın Cilt Kalıpları" başlığı altında Mustafa Düzgünman'ın, talebesi Alparslan Babaoğlu'na, Necmeddin Okyay'ın cilt kalıplarını nasıl hazırladığı ve uygulama teknikleri konusunda bilgi verdiği aktarılmaktadır. Bu kısımda ayrıca, Necmeddin Okyay'ın; hattat, ebrucu, okçu, mücellid, aharcı, mürekkepçi ve gül yetiştiricisi olması hasebiyle hocası Edhem Efendi gibi gerçek bir hezarfen olduğu vurgulanmıştır.

Eserin dokuzuncu başlığı olan "Edhem Efendi Ebruları" bölümünde yazar Alparslan Babaoğlu, hocasının kendisine, Edhem Efendi'nin ebrularını verdiği hatırasını nakletmektedir. Babaoğlu, bu ebrulardan birini daha sonra Fuat Başar'a hediye ettiğini ifade etmektedir. Alparslan Babaoğlu, bu bölümde Necmeddin Okyay'ın gelgit ebruları nasıl yaptığını merak ettiğini ve bu ebruların benzerlerini yapmaya çalıştığını anlatmaktadır. Bu konu üzerine uzun süre düşündüğünü dile getiren yazar, onun yaşlılık döneminde yaptığı ebrular sırasında ellerinin titremiş olduğunu fark ederek onun gibi ebru yapmaya çalıştığını belirtmektedir.

Eserin onuncu başlığı olan "Hocamın Ebrularıyla Açılan Sergi" başlığı altında Alparslan Babaoğlu, hocası Mustafa Düzgünman ve ailesini, Düzgünman'ın ebruya geçen hizmetleri ve ebrularıyla açılacak sergi nedeniyle verilecek bir şilt münasebetiyle Nişantaşı'na götürdüğü hatırasını anlatmıştır. Eserin on birinci başlığı olan "Hocamın Hastalığı ve Vefatı" başlığı kısmında Mustafa Düzgünman'ın bağırsağındaki rahatsızlık nedeniyle 1989 yılında ameliyat olduğu belirtilmiştir. Bu ameliyattan sonra

çevresindekilerin de ısrarıyla ebru teknesini açan Hoca fazla devam edememiş, hastalığı nedeniyle ebru yapmayı bırakmak zorunda kalmıştır. Eserin bu bölümünde ifade edildiğine göre durumu ağırlaşan Mustafa Düzgünman vefat ilanını Alparıslan Babaoğlu'nun vermesini istemiştir. Hoca'nın eşi Süheyla Hanım tarafından kendisine ulaştırılan vefat metni, Alparıslan Babaoğlu tarafından yayımlanmıştır. 1990 yılında vefat eden Düzgünman 26 sene türbedarlığını yaptığı Aziz Mahmud Hüdayi Camii'nde kılınan cenaze namazının ardından Karacaahmet Kabristanı'ndaki Eski Üsküdarlılar Kabristanı'na sırlanmıştır.

Eserin on ikinci başlığı olan "Hocamın Ardından" başlığı altında yazar Alparıslan Babaoğlu, hocasının yokluğunda geçen yılların zorluğundan bahsetmiştir. Bu bölümde, ebru sanatı üzerinde yapılan bazı uygulamaların yanlışlığına da değinen yazar, mesele ile ilgili değerlendirme ve eleştirilerini dile getirmiştir. Hocası Mustafa Düzgünman'ın hayattayken "Ebruculuk bir kişinin geçim vasıtası olmamalı, mutlaka ailesinin nafakasını temin ettiği bir işi olmalı. Ebruculuk ancak ikinci bir işi olmalı. Aksi takdirde tekneden her çıkanı, kötü ya da arızalı bile olsa müşterisi çıkar diye tutmak, saklamak zorunda kalır, bu da kalitenin düşmesine sebep olur" dediğini aktaran yazar, ebru üzerine ortaya atılan birtakım sözler ve uygulamaların yanlışlığına değinmiştir. Tarz-ı Kadim ebru ile ilgili verilen bazı bilgilerin yanlış olduğunu, bazıları tarafından ebru ustası yerine kullanılan *ebruzen* kelimesinin de uydurma bir isim olduğunu ifade eden yazar, eski ustaların ebruya başlamadan önce boy abdesti alması ve ebru duası yapmaları gibi uygulamaların da gerçeği yansıtmadığını dile getirmiştir. Bu bölümde konu ile ilgili değerlendirme ve eleştirilerine devam eden yazar, ebru geleneğinde üsluplaştırma yönteminin uygulandığını, perspektif verilmesinin ise kabul edilmediğini belirtmiştir.

Eserin on üçüncü başlığı olan "Süheyla Teyze" kısmında Alparıslan Babaoğlu, hocası vefat ettikten sonra eşi Süheyla Hanım'ı sık sık ziyaret ettiğini ve ihtiyaçlarını karşladığını ifade etmiştir. Süheyla Hanım'ın kişisel bazı özelliklerine de değinen yazar, onun ebrudan çok iyi anladığını belirtmiştir. Eserin on dördüncü başlığı olan "Önemli Bir Kaynak Kitapta Mustafa Düzgünman" kısmında yazar, *Marbling A History and A Bibliography* isimli kitapta Mustafa Düzgünman'dan bahsedildiğini belirterek onun iki ebrusunun ve kitabın yazarı ile çekilen fotoğrafının bu eserde yayımlandığı bilgisini vermiştir. Değerlendirmenin sonuna konuya dair fotoğraflar da eklenmiştir. Eserin on beşinci başlığı olan "Düğün Hediyesi" kısmında yazar, Mustafa Düzgünman tarafından Uğur-Çiçek Derman çiftine düğün hediyesi olarak verilen masa saatinin zikredilen çift tarafından kendisine emanet edildiğini dile getirmiştir. Hediye sebebiyle çok mutlu olduğunu belirten yazar, hem hocasının emanetini almış olmak hem de bu hediyeyle layık görölmekten dolayı duyulandığını ifade etmiştir. Yazar, tarihe kayıt düşme adına bu olayı eserinde anlattığını da eklemiştir.

Eserin on altıncı başlığı olan "Hocamın Ebruya Bakışı" bölümünde Mustafa Düzgünman'ın, hocası Necmeddin Okyay gibi yeniliklere açık

olmadığı eleştirilerine cevap verilmiştir. Bu bağlamda Mustafa Düzgünman'ın ebrunun aslının korunması yönündeki çabaları anlatılmıştır. Herkesi talebeliğe kabul etmeyen Mustafa Düzgünman'ın bu konudaki seçiciliğine de vurgu yapılmıştır. Onun ebru konusundaki bazı uygulamaları sıralanmıştır. Buna göre Mustafa Düzgünman;

Ustasından gördüğü lale, karanfil, menekşe, sümbül ve gelinciğe stilize ettiği papatyayı eklemiştir.

Ustasından gördüğü bütün çiçek formlarını ıslah etmiş ve nispetlerini belirleyerek estetik bir sistematığe oturtmuştur.

Boyaların öd ayarı konusunda işi tesadüfe bırakmamış, keskin ve canlı renklerle hatip ve çiçek ebruları yapmıştır.

Mustafa Düzgünman Battalı'nı geliştirmiştir.

Renk uyumuna çok dikkat etmiş, günümüz ebrucularına renk tercihi konusunda ışık tutmuştur.

Sadece belli ebru çeşitlerini değil tüm ebru çeşitlerini uygulayarak tamamının günümüze ulaşmasını sağlamıştır.

Eserin on yedinci başlığı olan "Mustafa Düzgünman'ın İmzası" başlığı altında, Mustafa Düzgünman'ın ebru yaparken kullandığı bazı tekniklerden bahsedilmiştir. Bu kısımda Mustafa Düzgünman Battalı'nın nasıl geliştiği, çiçek yaparken tercih ettiği renkler, çiçek sapı ve yapraklarında uyguladığı bazı yöntemler anlatılmıştır. Bu kısmın sonuna Mustafa Düzgünman'ın ebrularından örneklerin verildiği bir bölüm eklenmiştir. Eserin on sekizinci başlığı olan "Kendi Anlatımıyla Hayat Hikâyesi" başlığı altında Mustafa Düzgünman'ın, M. Zeki Kuşoğlu'na 1986 yılında anlattığı hayat hikâyesi verilmiştir. Burada, aktar dükkânında harcadığı mesainin yanında; aldığı musiki eğitimi, Kur'an tilaveti, mevlid merasimlerine katılması gibi konulara değinilmiştir. Güzel Sanatlar Akademisi Türk Tezyinat Şubesi'nde ebru ve kadim cilt üzerine aldığı eğitimden bahsedilmiştir. 1944'teki hastalık süreci ve katıldığı bazı sergiler de bu kısımda anlatılmıştır. Askerlik hizmeti ile birlikte 1954'te başladığı Aziz Mahmud Hüdayi türbedarlığına da değinilmiştir. Bu bölümün sonunda Mustafa Düzgünman'ın ebru ile olan meşguliyetine ayrı bir bölüm ayrılmıştır.

Eserin on dokuzuncu başlığında Mustafa Düzgünman'ın ebru sanatına dair yazdığı "Ebrûnâme" isimli şiire yer verilmiştir. Yirmi kıtadan oluşan şiirin ilk kıtası şöyledir:

*Ebrûdaki görünen şu nukûşâta iyi bak,
Şuunât-ı ilâhîdir sıfatından ayân Hak,
Nakş-ı sun'un pertevinden Hubb-u Rahmân âşikâr,
Rûyetullah sırrıdır bu müsemmâdır her varak (Babaoğlu, 2020: 173).*

Yirminci başlık olan "Tespîh Şiiri" bölümünde Mustafa Düzgünman'ın, dört arakadaşı ile birlikte Halil Usta'nın tespîhlerini görmeye gittiklerinde yazdığı şiir yer almaktadır. Şiirin bir bölümü şöyledir:

*Yağmurlu bir gece idi fırtınalı hem soğuk,
Üsküdar'dan Teşvikiye nam semte doğrulduk.*

*Sokak sorup vâsıl olduk Sedat Bey'in evine,
Karşılıyıp aldı bizi odasının birine.*

*Eski ahbap, beyefendi, sevimli ve hoş kelâm,
Sohbetiyle etti tenvîr bizden ona çok selâm* (Babaoğlu, 2020: 177).

Eserin yirmi birinci başlığında yer verilen ve 60 kıtadan oluşan “Mihrâbiye” şiirinin ilk kıtası şöyledir:

*Kible-i mihrâbımızdır Hazret-i Pîr Hüdâî,
Sinede mehtâbımızdır Hazret-i Pîr-i Hüdâî,
Canda cananımızdır, hem dilde de imanımız,
Gönlümüzde sultanımız hazret-i Pîr Hüdâî* (Babaoğlu, 2020: 182).

Eserin yirmi ikinci başlığı altında Mustafa Düzgünman'ın “Kaside-i Tâciyye” şiirine; yirmi üçüncü başlığı altında ise Hasan Âli Göksoy'un Mustafa Düzgünman için yazdığı şiir verilmiştir. Yazar Alparslan Babaoğlu, bu şiirin hocası Mustafa Düzgünman'ı en iyi anlatan şiir olduğunu ifade etmiştir. Şiirin ikinci kıtası şöyledir:

*Akkâse'den zemzemi Hatip içmiş muttasıl,
Necmeddin'in elinde çiçekli ayrı fasıl,
Kumlu ebru, Taraklı, Somaki gör ki nasıl,
Mustafâ'nın elinde dillere destân oldu!* (Babaoğlu, 2020: 187).

Eserin yirmi dördüncü ve son başlığı “Sonsöz”dür. Bu kısımda yazar, hocası Mustafa Düzgünman'ın doğumunun 100. yılı münasebetiyle kaleme aldığı eserini, hocasına hizmet amacıyla hazırladığını ve onunla olan hatıralarını anlatma gayesi taşıdığını ifade etmiştir.

Talebesi Alparslan Babaoğlu tarafından son devrin tek ebrucusu olarak nitelenen Mustafa Düzgünman'ın, ebru sanatının geleneksel formlarla günümüze ulaşmasını sağlayan bir usta olarak, bu sanatın tarihinde önemli bir yeri vardır. Büyük dayısı ve hocası Necmeddin Okyay'dan aldığı bu emaneti büyük bir hassasiyetle koruyan ve yenilikçilik adı altında yapılan bazı uygulamalara karşı tavrını her zaman ortaya koyan Mustafa Düzgünman'ın bu duyarlılıkla herkesi talebeliğe kabul etmediği de bilinmektedir. Onun ebru sanatına bakış açısını en iyi şekilde anlayıp, fikirlerini günümüzde savunan talebelerinin başında Alparslan Babaoğlu gelmektedir. Babaoğlu, katıldığı her platformda hocasının fikirlerine bağlılığını dile getirmiş ve ebru sanatına zarar verdiğini düşündüğü uygulamaları çok net bir şekilde eleştirmiştir. İncelemiş olduğumuz bu eser, Alparslan Babaoğlu'nun ebru sanatına bakış açısının temellerini ortaya koyması bakımından önemlidir. Bu eserin; ebru sanatına ilgi duyan

araştırmacı ve okurların konuya dair başvurabilecekleri bir kaynak olduğu söylenebilir. Eserin ayrıca, son devrin önemli şahsiyetlerinden biri olan Mustafa Düzgünman'ın hayatını grenmek isteyenler için de ilk başvuru kaynağı olacağını belirtmek gerekir. Alparslan Babaoğlu, hocasını çok seven ve ona saygı duyan bir talebe hassasiyetiyle kaleme aldığı, hatıra niteliğindeki bu eserinde, samimi bir üslup kullanmış ve hiçbir ayrıntıyı atlamadan, hatırına gelen bütün konuları aktarmıştır. Alanında büyük bir boşluğu dolduran bu kıymetli eserin okuyucularının, örnek bir hoca-talebe ilişkisine şahitlik edeceklerini ifade etmek yerinde olacaktır.

KAYNAKÇA

Babaoğlu, T. A. (2020). *Hocam Mustafa Düzgünman*. İstanbul: Albaraka Yayınları.

"İyi Yayın zerine Kılavuzlar ve Yayın Etiği Komitesi'nin (COPE) Davranış Kuralları" erevesinde aşağıdaki beyanlara yer verilmiştir. / The following statements are included within the framework of "Guidelines on Good Publication and the Code of Conduct of the Publication Ethics Committee (COPE)":

Etik Kurul Belgesi/Ethics Committee Approval: Makalemiz Etik Kurul Belgesi gerektirmemektedir./Our study does not require an Ethics Committee Approval.

ıkar atışması Beyanı/Declaration of Conflicting Interests: Bu makalenin araştırması, yazarlığı veya yayınlanmasıyla ilgili olarak yazarın potansiyel bir ıkar atışması yoktur. / There is no potential conflict of interest for the author regarding the research, authorship or publication of this article.